

«Απελθών απήγγξατο, Ιούδας ο δούλος και δόλιος» (Δημήτριος Λυκούδης, Θεολόγος - Φιλόλογος, ΜΑ. Χρ. Αγωγής και Ποιμαντικής)

/ [Πεμπτούσία](#)

Εις εκ των δώδεκα μαθητών του Κυρίου, ο Ιούδας ο Ισκαριώτης επρόκειτο να διατελέσει το πλέον ατιμωτικό έγκλημα εις την μακραίωνη ιστορίαν, ουχί μόνο της ήδη καταγεγραμμένης, αλλά και όσων πραχθησομένων θα ακολουθήσουν εν τη παρούσα πραγματικότητα του κόσμου τούτου έως συντελείας των αιώνων.

Ήδη, οι ιεροί ευαγγελιστές κάμνουν ξεκάθαρη αναφορά στο πρόσωπο του Ιούδα και στην εν συνόλω διαγωγή και στάση του ενώπιον Αυτού του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και των άλλων μαθητών[1]. Κατετάχθη εξ αρχής εις τον κύκλο των μαθητών του Κυρίου[2] και ανέλαβε την διαχείριση του κοινού ταμείου της μαθητικής ομάδος, με σκοπό να αγοράζει τα πρέποντα και αναγκαία και να παρέχει ελεημοσύνη όπου έκρινε απαραίτητον[3]. Ω! της προδοσίας το τίμημα! 'Αραγε, πόσοι εξ ημών σήμερα εκλήθημεν και αναλάβαμεν έτερον έργον και λίαν συντόμως εγκαταλείψαμεν και προδώσαμεν όσους μας εμπιστεύθηκαν τα όνειρα και τις προσδοκίες των! Πόσοι ελοιδορήσαμεν και απαρνηθήκαμεν τον Κύριο

Ιησούν Χριστόν, ουχί δημοσίως και ανεκλαλήτως , αλλά κρυφίως και ασιγήτως στο πρόσωπο ενός εκάστου εκ των αδυνάτων και ασήμων αδελφών μας! Άραγε, η αιτία της ημετέρας αυτής στάσεως να είναι η «σκοτεινή πίστις»[4] ή σε άμεση σχέση με αυτήν η απιστία και η μη αποδοχή και παραδοχή της αληθινής ευαγγελικής πίστες, άμα δε και η έκχυσις της αγάπης και της υγιούς φροντίδας σε καθέναν και καθετί γύρω μας;

«Η γαρ λύσσα της φιλαργυρίας κατά του ιδίου Δεσπότης μαίνεσθαι εποίησεν αυτόν»[5]. Η Προδοσία του δούλου και μαθητού προς τον Διδάσκαλον, της φιλαυτίας έναντι της σιωπηλής ταπείνωσης, της κακίστης και μεγίστης υποκρισίας έναντι της Αληθείας, του κόσμου έναντι του Κτίστου, της γης έναντι του Ουρανού. Δεν θα ήταν υπερβολή να σημειώσουμε στο σημείο αυτό, ότι ο Ιούδας δεν κατόρθωσε, αν και εγγύς, να γνωρίσει τον Κύριο Ιησού Χριστό, διότι η πίστη του αναλώθηκε σε ωραιοποιημένα σχήματα και λόγους , σε τυποποιημένες κραυγαλέες αιτιάσεις και μεγαλοστομίες. Μια τέτοια πίστη, ξένη από βιωματική σάρκωση και καρδιακό πόνο, παντελώς ξένη από θυσιαστική κένωση και αυταπάρηση, ουχί πίστη, μάλλον δε και απιστία καλείται και ως απιστία φέρεται και υπάρχει και ως πάρ-εργον κάπου διατείνεται πως υπάρχει και κομπορρημονεί πως τάχα ζει!

Ο Ιούδας «μισών εφίλει και φιλών επώλει». Άκουσον και πάλι άκουσον αναγνώστα των γραμμών τούτων! Ιδού η νέα πίστη των ημερών του 21^{ου} αιώνας . Να αγαπάς μισαρά και να προδίδεις αγαπητικά! Ιδού το νέο μοντέλο, η νέα παραχάραξη της νεότερης ευαγγελικής και εκκλησιαστικής μας ιστορίας. Που να σταθεί ενώπιον του αιώνα τούτου ο Ιούδας! Πραγματικά, δεν ξέρω , αν σήμερα ο Ιούδας βίωνε την παρούσα πραγματικότητα ανάμεσα μας, αλήθεια, πόσους συνδαιτημώνες θα αναγνώριζε και θα έχριζε συμπαραστάτες και αρωγούς εις το κοπιαστικόν και επίπονον έργον του!

Ω! της φιλαργυρίας του προδότου και αυτής της προδοσίας έπεται η απελπισία και το αδιέξοδον[6]. Ο Ιούδας εμίσησε τον Χριστόν, ηγάπησε τον χρυσόν και εκέρδισεν τον διάβολον[7]. Και "απελθών απήγξατο"[8]. Καθώς μας πληροφορεί ο επίσκοπος Ιεραπόλεως Παπίας, ο και μαθητής χρηματίσας του αγίου Ιωάννου του Ευαγγελιστού, το πτώμα του Ιούδα παρέμεινε άταφον για μεγάλο χρονικό διάστημα. Διογκώθηκε και έφθασε να εμποιεί ακόμη και φραγήν επί της διαβάσεως του στενού δρόμου όπου ευρισκόταν. Η κεφαλή του, διογκώθηκε τόσο, ώστε ήτο αδύνατον εις τους ιατρούς να αναγνωρίσουν την θέση των οφθαλμών του επ'αυτής. Η δε δυσωδία που αναδυόταν από τις σκωληκοφαγωμένες σάρκες του ήταν τόσο έντονη που καθιστούσε τον τόπον απροσπέλαστον και άβατον[9].

«Όθεν καί αγχόνην αμοιβήν ώνπερ έδρα ευρίσκει ο άθλιος και επώδυνον

θάνατον»[10]. Ψυχές και πρόσωπα ωσάν του Ιούδα, ακόμη και σήμερα, ψυχές που παραδίδονται στην αμετανοησία και στην απανθρωπιά, στην απελπισία και στο βόρβορο συνειδητά και άνευ διαθέσεως επανόδου και επιστροφής, ψυχές ωσάν αυτές ένα μόνον είναι σίγουρο: Δεν τους πρέπει Ανάσταση!

1.Βλ., σχ., Ματθ. ι´ 4, κστ´ 14, 25, 46, 48, κζ´ 3-5, Μάρκ. Γ´ 19, ιδ´ 10, 42, 44, 45, Λουκ. στ´ 16, κβ´ 3, 21, 22, Ιωάν. Στ´ 71, ιβ´ 4, ιγ´ 2, 11, ιη´ 2, 5, Πραξ α´ 16-20. Ενδεικτικά για το πρόσωπο του Ιούδα του Ισκαριώτη βλ., ακόμη, Καντιώτη Αυγουστίνου,(πρ. Μητροπολίτου Φλωρίνης), Προς τον Γολγοθάν, εκ. Σταυρός, Αθήναι 1989, κυρίως τις σελίδες 48-52, Κολιτσάρα Ιωάννου, Λεξικόν της Αγίας Γραφής, Ζωή, Αθήναι 1975, σελ. 162-165, Του Ιδίου, Από το δράμα του Γολγοθά, Ζωή, Αθήναι 2003, σελ. 124-156.

2.Λουκ. στ´ 13-16.

3.Ιωάν. ιγ´ 29.

4.Για την έννοια της "σκοτεινής πίστης" βλ., Αναστασίου Τιμοθέου (πρ. Μητροπολίτου Καλαβρύτων και Αιγιαλείας), Το Κυριακόν, τόμος δεύτερος, Εν Αθήναις 1927, σελ. 318-324.

5.Β´ Απόστιχον Όρθρου Μεγάλης Πέμπτης.

6.Plummer παρά Diet, of the Bible Hasting, vol. II P. 799, In Matthaicum Comentariorum Series, Migne 13, σελ. 1767.

7.Πρβλ., Ψαλμ. ρη´.

8.Ματθ. κζ´ 5.

9.Βιβλιοθήκη Ελλήνων Πατέρων, έκδ. Αποστολικής Διακονίας, τόμος Γ´, σελ. 119.

10.Γ´ Κάθισμα Μ. Πέμπτης.